

In een stad vol kennis
zijn er altijd uitschieters,
iemand moet zich
daar toch druk om maken
zolang er maar
op tijd
op de juiste bel
wordt gedrukt.

Alle lagen,
alle onderdelen
moeten erop gericht zijn
de kleine Rotterdammer
op een goede manier op te laten groeien
in een stad
waar ze kansen krijgen,
ook leren grijpen

want waar problemen zijn
liggen de oplossingen ook in de arena
waar de worsteling plaatsvindt
zolang de blik naar elkaar
een zoekende dan wel
een helpende hand bevat
voor de doelgroep
die ook een stem heeft

en slim is
en uitdaging nodig heeft
maar vooral voldoende sparringpartners,
een stimulerende omgeving
vol kinderen die begrijpen hoe
je in elkaar zit, door heeft
wanneer het moeilijk
of juist te makkelijk.

Kinderen, hoe slim ook,
blijven kinderen die nog moeten leren
en daarbij uitleg om ze de goede weg
op te helpen, geen van hen
is hetzelfde, de één is sneller van
begrip, vragen of het begrepen is
of er extra uitleg nodig is
is voor de leerling betrokkenheid tonen.

Regeltjes moeten geen muren
maar richtlijnen waarin
de juf en meester de leerling
erbij houdt, uitdaagt
en ze de ruimte biedt
om fouten te maken
maar ze begeleiden als het gebeurt,

traint om te gaan met
hoge verwachtingen,
eigen teleurstellingen
of gebrek aan gewenning aan fouten
al valt dit te leren zoals vallen en opstaan.

Maar hoe merk je
dat jouw kind
anders valt en vooral
eerder en daardoor
anders opstaat dan een ander,
vraagt of schreeuwt
om anders handelen
van toeschouwers
en aanschouwers
zonder kennis van coachen
van 'anderlingen' met de wens
'normaal' te zijn, onder gelijkgestemden.

Regeltjes moeten geen muren
maar richtlijnen waarin
de ouders als verantwoordelijke
hun rol als ouder niet verliezen
en toch helpen
bij het leerproces van het kind
dat naast heel slim vooral nog kind is
met ruimte voor creativiteit
van alle betrokken partijen.

Leren is ingewikkeld maar ook
puzzelen om uit te zoeken
wat passend is voor het kind
waarbij de leerkracht een ander perspectief
biedt, met andere vaardigheden
om samen te kunnen bepalen
wat het kind nodig heeft,
of het kind zich ook veilig voelt
zijn of haar verhaal of vragen
kwijt kan, daarbij
speelt het onderwijsconcept
van de school waar het kind zich bevindt
ook een rol, past dit wel bij het kind.

Kennis van zaken
is een startpunt waar beleid,
waar communicatie,
waar actiepunten,
waar handelen uit voortvloeit
en komt dit overeen met dat
wat het kind zelf wil

moet er dan niet vernieuwd worden

met een nieuw soort onderwijs
waarbij kinderen de ruimte hebben
om in eigen tempo
om op eigen niveau
een leerproces te initiëren
ondanks wanneer kinderen
in groepen komen
met andere kinderen
die soms meer of minder opvallen.

Regeltjes moeten geen muren
maar richtlijnen worden
waarbij ook de leerkrachten
niet tegen grenzen op lopen
van eigen kunnen maar ook
richtlijnen hebben als hulpmiddel
voor signalering van hoogbegaafdheid
maar vooral de juiste hulp
in kan schakelen en
op het juiste moment

want de regie moet bewaakt worden
daarbij is kennis een factor
om betere regie te voeren,
handen in een te slaan
bruggen te bouwen naar oplossingen
en gebruiken van expertise,
niet van een eiland afzonderlijk
maar samenwerkt als eilandengroep.

In kaart brengen
van alle mensen, plekken
en behoeftes
is van cruciaal belang om iedereen
die erbij betrokken is
in te kunnen schakelen
wanneer nodig, daarvoor
is alle input welkom
om de algemene kennis te vergroten,
de dialoog open te houden.

In de arena
waar het vraagstuk 'slim bezig?'
wordt beworsteld
zijn de handvaten duidelijk:
samenwerking, luisteren en de kinderen
nemen een belangrijke positie in,
luisteren gaat voorop en probeert
een laag van dekking te trekken
over de hele stad.

Als de basis maar goed is

zou het een stuk schelen
maar dan moet dat wel
het geval zijn,
verscheidenheid binnen onderwijs
is een grote afwezige
en vraagt om een andere denkwijze
en daarbij een andere aanpak
waarbij het kind en bijbehorende behoefte
voorop moet staan.

Evenals een niet hoogbegaafd kind
is de behoefte en begeleiding
per kind verschilt,
vereist andere expertise
die vooral gedeeld moet worden
en verschil de norm moet zijn,
net als de samenleving
waar ze voor worden klaargestoomd.

Ouders zijn de eerste linie
in het waarnemen en erkennen
van hoogbegaafdheid
waardoor zij eerder kennis zoeken
om hun kind goed te begeleiden
en in het belang van het kind
de handen samen
met het desbetreffende onderwijs
ineen slaan vragen blijven stellen
en blijven vragen stellen
en blijven vragen stellen.

30-5-2018

I.o.v. PPO Rotterdam

Miguel Santos